

► **Wiesje Kuiper-Pereboom (84) staat al (bijna) haar hele leven op het toneel**

In 70 jaar tijd één keer ziek op het podium, 'trillend op mijn benen'

„Ja, ik ben een oude tante” Wiesje Kuiper-Pereboom (84) vertelt het met een lach op haar gezicht. Onlangs werd ze verrast door Toneelvereniging Eensgezindheid uit Overdinkel, waarvan ze al 70 (!) jaar lid is. En in die 70 jaar gebeurde er van alles. „Toen stond ik te wankelen op mijn benen.”

Gijs Groeneveld
Overdinkel

Op de jaarlijkse feestjes van Eensgezindheid zijn ze het gewend om jubilarissen in het zonnetje te zetten. Maar iemand met zoveel 'dienstjaren' als Wiesje Kuiper: dat hebben ze bij de toneelclub nog niet eerder meegemaakt. Als 14-jarig meisje kwam ze bij de toneelvereniging. Ze werd, net zoals nu nog gebeurt, 'gescout'. „Op de revue van de basisschool”, aldus Kuiper terugblikkend. „Hetzelfde idee als nu met de eindmusical van groep 8. Daar begon het voor mij allemaal.”

Gescout bij eindmusical

Er was een aantal leden van Eensgezindheid bij de revue en Kuiper werd er tussenuit geplukt. „In het weekend stond ik op de planken, maandagavond stonden ze bij ons thuis. Ze dachten: die moeten we hebben. De vraag werd neergelegd bij mijn ouders, die mij aankeken. Wat ik toen

◀ Wiesje Kuiper-Pereboom is niet meer weg te denken bij Toneelvereniging Eensgezindheid in Overdinkel. „Vroeger waren het vaak treurspelen, moesten de mensen huilen. Nu ligt de nadruk op humor.” FOTO

REINIER VAN WILLIGEN

dacht? Zeg het maar... Wel stond ik vanaf dat moment als lid ingeschreven. En daar heb ik geen spijt van.”

Vrijwel nooit miste Kuiper een voorstelling. Ze zag toneel door de jaren heen wel veranderen. „Vroeger waren het treurspelen, de mensen in de zaal moesten huilen. Nu ligt de nadruk op humor.” Eén ding veranderde niet. „Wij zijn een katholieke vereniging. In de boekjes van tegenwoordig staan weleens scheldwoorden. Waar mogelijk strepen wij die eruit.”

Improviseren na black-out

Kuiper speelde grote én kleine rollen. Tijdens een van haar eerste optre-

dens, als jong meisje nog, gebeurde waar iedere toneelspeler bang voor is. Kuiper was haar tekst volledig kwijt. „Een black-out... Ik zat bij iemand op schoot, sprong er vanaf en besloot over het podium te gaan rennen. Toen ik weer ging zitten, kon ik verder. Heel bijzonder, iedereen dacht: waar is die nou mee bezig?”

Bij de vereniging doen ze het met elkaar, onderstreept Kuiper. En daar helpt ze anderen graag aan herinneren. „Toen iemand die een aantal weken later een grote rol moest spelen niet op kwam dagen op de repetitie, ben ik naar hem toe gegaan. Zat hij daar met zijn beentjes hoog voor de

We zijn een katholieke vereniging, waar mogelijk strepen we 'n scheldwoord in de tekst weg

– Wiesje Kuiper-Pereboom

open haard, omdat hij er even geen zin in had. Zo werkt het natuurlijk niet.”

Op podium vergeet je alles

Zelf stond ze een keer ziek op het podium. „Trillend op de benen. Achter de schermen zeiden ze nog: Wiesje, dit kan echt niet. Maar als je op het podium staat, vergeet je dat je ziek bent.” Sinds een jaar of twee staat Kuiper niet meer op de planken. „Nee, het is mooi geweest. Ze vragen me soms nog wel, maar ik heb er echt een punt achter gezet.” Wel blijft ze zo lang het kan lid van Eensgezindheid. „Ik kan me in 70 jaar geen tram-melant herinneren.”